

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118485136/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Svend langt ud ad Gulvet og snorkede med opknappet loddent Bryst og et væltet Trækruis ved Siden. Sølv sparkede haardt til ham, idet han for videre.

Endelig var han i øverste Stokværk, der laa skummelt og osende af Kalk og Harpik med uhøvlede Fyrretræsluger for alle Udsigths-hullerne. Kun nogle knivsmalle Solstriber sneget sig ind gennem Revnerne.

Sølv stængede fra, Dag og Blæst styrtede ind, Solen blændede hans Øjne, Vinden fyldte hans Bryst med et vandflodslignende voldsomt Pust.

Til denne Side maatte Falk og Due være faldne. Han bøjede sig ud af Lugen, hans Blik sank ned langs Taarnsiden til Pilekrattet dernede paa Bredden af den krusede Sø, der lydøst gnistrede sine Sølvreflexer op til ham.

Intet at se og intet at høre til Falk eller Due.

Sølvers Øjne gled ud over Søen, der smult bortkrusede sine Vande, til de sitrede i løvskygget Læ derude under de soldisede Bredder af *Æbelø*. Rolig som en lukket grøn Løvhytte laa Holmen midt i det kviksølvglinsende Vand.

Da greb Sølvers falkeskarpe Blik en lille Baad, der fra den modsatte Kant svantes at

styre for stærkt Sejlpres lige mod den lille herreløse Ø.

I det samme var Falk og Due og Jagt blæst ud af Sølvets Tanker.

Denne Baad maatte komme fra Genbo-gaarden derovre. Og da nu det brunrøde Sejl vendte i Vinden og bar ind under Øen, blev han var et lyserødt Flor, der ligesom flagrede op i Agterstavnen. Det var en Kvinde, der sad alene i Baaden og lod Vinden drive sig ind for at erobre den herreløse Holm, han selv endnu aldrig havde dristet sig til eller blot tænkt paa at betræde.

Hvem denne Kvinde var?

Ved dette Spørgsmaal til sig selv videdes Sølvets Øjne ud, som vilde de aabne sig for at rumme den hele Himmelhvælving. Da spilede hans Næsebor ud som for at drikke alle Skoves Veilugt.

Som i en straalende Drøm gensaa han sit eneste Møde med hende. Og op af hans Erindring groede et Vildnis af kæmpestore Konvaller, grønne som kun Konvalleres Krus kan være i det tidlige Foraar, og hvide Klokke vældede frem paa Liliikonvallernes tynde Stængler, og Blomst faldt ud af Blomst i lange hvide Buer.